

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio X. De incendiario malefico.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

tanto desiderio & amore se flagrare dicebat, ut id verbum exprimere nequirit. Cum autem ad illum alloquendum & videndum accedere vellet, illico imaginationi suae, tot deformitatum, & turpitudinum, torque horribilibus monstris maritum, depictum apparere, ut mortem prius subire vellet, quam illum ferre asserens, quod eius anima tota omnesque vires, & spirituum partes in maritum, tanquam in oblatum malum, & sui perniciem ferebantur. Rursum eo absente eiusdem desiderio astuare se aiebat. De cuius mulieris verbis, cum bonus ille Sacerdos periculum facere vellet, dixit mulieribus eam comitantibus, ut illam circum pedes, & brachia circumlectum valido fune in crucis modum vincerent, quo maritus, omni repugnantia remota, expeditum accessum ad eam haberet. Verebatur enim ille Sacerdos, ne ob deformitatem aliquam calandam mulier se ira affectam esse simularret. Vxor denique se ob mariti desiderium ligandam tradidit, rogans, ut ad se maritum admitterent. Quo ingrediente, nulla unquam furiam immanis visa sum, nulla feratam efferatam, nulla belluatantam rabiam & furore concitatam, ei similis inuenta fuit: spumam ex ore emittebat, dentibus fremebat, oculos contorquebat, totumque corpus velut furis agitarum ac demonibus plenum videbatur. Mulieresque ibi asidentes retulerunt omni ventrem ac stomachum funibus contortis, ipsis tangentibus, refertum visum esse, totamque cutim ut si agrius castis redactam.

Nec ferendi finis factus est, donec maritus concertationis labore defessus, & illius misericordia motus illinc exiit. Et tandem post tres annos mulier quaedam in veneficijs versata, qua Iacobi matrimonium cum illa vxore grauer molestaque tulerat, maleficium quod patrauerat soluit. Erat Iacobus vxore potitus est: & inde in summa pace atque ocio tranquillissime vixit.]

A Huc pertinet maleficium obliuioni, quo fit ut viri vxores ita negligant, ut videantur earum non meminisse. Rem exemplo declarabo, duobus testibus iisdem illis comprobata. In oppido Hetruria Sangemini anensi iuuenis quidam ad eo perditè veneficam mulierem adamauit, ut formosam alioquin & honestam vxorem vna cum filii reliquerit, & cum pellice, suorum immemor vitam eo vsque traduxerit, donec vxor de maleficio monita eo concessisset, & clam malefici instrumento perquisito, inuenisset sub lecto busonem olla inclusum confusus oculis: eo igitur abrepto & solutis oculis postea cremato: confestim vir suorum recordatus, tanquam è somno surgens ad vxorem & filios reuersus est.] Cōdronch, d. l. 3. c. 6. Cæsalpin. c. 10. de demon. inuestigat.

SECTIO X.

De incendiario malefico.

ON animum inflammant modo, sed & corpora & domos, & oppida: ut facile appareat aeterni ignis esse alimenta.

D Corona Creuse nota est, quam munere impio Medea concremauit, ex asphalto humectiore & sulphure pharmino inunctam voluit Calius lib. 15. A. L. cap. 13. & Venetus Natalis l. b. 6. mytholog. cap. 7. quasi horum tanta vis esse potuerit, ut modica inunctione totam Regiam Corinthi corripere posset cur non naphtham medicam addideret? vis nonne eius efficacior? cur non insopibilis, ut vocat Martianus, perennitatis igniculos Lemny Fabri? cur non flammivomi pecoris Æthæ? cur non femina flammæ Medusæ? cur non cuncta quæ Tragicus commiscentem facit Medeam?

*Praeferoris, impia matris faciem
Vlricis Althea vides,
..... tu nunc veste.*

*Tingua Creusa, quas cum primum
Sumpserit, inas vrat repens
Flamma medullas, ignis fuluo
Clusus in auro later obscurus,
Quem mihi, caeli qui furta luit
Viscere fatis dedit & docuit
Condere vires arte Prometheus.
Dedit ac, tenui sulphure tectos,
Mulciber ignes. & viuacis
Fulgur a flamma de cognato
Phaetonte tuli. habeo media
Dona Chimera. habeo stannas
Vlto Tauri gutture raptas,
Quas permixto felle Medusa
Tacitum iusti seruare malum.*

*Omnia quidem haec fabulosa, sed
efficacissima ad extinguibile incendi-
um opinabantur vulgo: poeta vero
gnarus vim illam, à dæmone ex pacto
se exferturam, concludit prece ad He-
caten (magorum Numen)*

*Adde venenis stimulos. Hecate,
Donisque meis semina flamma*

*Condita serua. quo pacto condita &
clausa? vt solent hodie. initio impune
contingas, & ad spectu nihil vel sentu
ignitum.*

..... fallant visus.

Venasque calor. stillent artus.

*Ossisque fument. ita fit, & orania
amburuntur.*

*Illic quid mox. Auidus per omnem regia
partem furit.*

*Vt iussus ignis, iam domus tota occidit:
Vbi timetur, vnde flammæ oppri-
mat?*

*Et hoc in ista clade mirandum acci-
dit:*

*A Alit vnda flammæ, quoque prohibetur
magis,
Magis ardet ignis: ipsa praesidia occu-
pat.*

*B Nemo hic adeo Philosophus sit opi-
nor, quin maleficam vim agnoscat.
Ne fabulas opinemur, faciunt quæ re-
cens gemina contigerunt, prodita à Ni-
colao Remigio lib. 2. c. 13. Letherij que-
dam saga cui nomen Iana Nigra Arma-
curiana obnixè quiddam à Francisca
Huyna contenderat, quod cum impe-
trare nequiret, in desiderium vindictæ
exarsit. Nam accepto (inquit) à dæmone
linteolo, quo erat inuoluta minutia qua-
dam instar defecti, admonita est clam il-
lud deponere in Huyna ades. ac properè sa-
cescere. fore enim vt non multo post flam-
mam corripere subito, vnde ille cum omni
supellestie consumerentur. Linteolum igitur
glomo obuoluit, ac Huyna, tum sorte a-
liquid in furnaria aqenti, venale offert, in
tela qua illam adornare audierat licium:
sed cum negaret eo sibi opus esse quod ex do-
mesticis operis speraret plus satis sibi futu-
rum. Nihilominus bona illa in pistorium la-
cum, qui prope erat, abiicit: addens se, si
tum id vsui esse non contingeret, cum vellet,
restituturum.*

*C Ac vix pedem extulerat, cum destagra-
re cepit cella illa farinaria, qua depositum
glomum continebat, deinde vniuersa domus
adeo precipiti ardore atque incendio, vt nul-
lum ei remediū satis mature adferri posset.
Res viriusque disereca, atque separata asser-
tione, simul & ipso euentu fidem sibi apud om-
nes indubitatam vindicauit.]*

*D Minus latens incendium, sed perni-
ciosus fuit, quod ita describit Erasmus
Roterodamus, & etiam Lycosthenus
in Prodigijs testatur ille sic in Episto-
lis: Oppidum est in Heluetiâ, nomine
Schütach, quod 4. Idus Aprilis anno
1533. totum subito conflagrauit, eiusque*

incendij causam, quantum illius loci municipes apud Friburgi magistratum, quae urbs illinc abest octo milliariibus Germanicis) renunciauerunt, talem fuisse rumor est. Daemon sibilosignum dedit è quadam adiun parte. Caupo suspicans esse furem, ascendit, neminem reperit: Sed idem signum rursus ex alto caenaculo redditum est. & huc descendit, caupo, furem persequens. Cum nec illic quicquam appareret, sibilus auditus est è fastigio fumarij. Ilico tetigit cauponis animum, esse demoniacum quiddam.

Iubet suos esse praesenti animo, accersiti sunt Sacerdotes duo. adhibitus exorcismus, respondit se esse demonem, rogatus quid illic ageret, ait, se velle eruere oppidum. Minutibus sacrificis respondit, se pro nihilo ducere minas illorum. quod alter esset scortator uterque fur. Aliquando post mulierulam, qui cum habuerat consuetudinem annis quatuordecim: cum interim illa quotannis confiteretur, & acciperet Eucharistiam: sustulit in aerem, imposuitque fumarij fastigio: tradidit ollam: iussit, vt inuertet, inuertit, & intra horam totum oppidum combustum est.] Hæc ille, nec admodum multi sunt anni cum per Rhenanum tractum incendiarij quidam grassabantur: qui in aliorum domibus, gladium, hastam, scipionem, vel quid aliud caloris aut ignis expers deponabant: atque mox post aliquot horas inde prorumpens flamma, quasi ex malleolis, ædes ablumebat.

SECTIO V.

Quibus personis malefici queant nocere

CUM Draco ille antiquus vsque ad iudicij diem mansurus sit legatus, à nemini potest nocere, nisi cui

A Deus permiserit, & quantum permiserit D. Leo, Et cum eis (inquit) nihil amplius in quenquam liceat, quam iustitia diuina permiserit, quae dignatur suos aut corrigere disciplina, aut exercere patientia, agunt, tamen verisimilissima arte fallacia, vt ex arbitrio propria potestatis, aut cadere videantur, aut parcere: & multis (quod dolendum est) ita per nequitiam simulationis illudunt, vt quidam illo timeat pati insensos, & velint habere plasmatos cum beneficia demonum omnibus sint nocentiora vulneribus. quia tutius est homini inimicitiam diaboli meruisse, quam pacem.] Serm. 19. de passione Domini. Vt porcos subiret, à Christo veniam petijt, nec mendaces facere Prophetas Achab, nec Iobum Affligere d' sine diuina potuit permissione. Hæc obta, non est potestas, qua comparari queat ei. super terram. e Quare, cum per dæmonem damna malefici inferant: sequitur illis omnibus eos nocere posse, cui ne noceant Deus non prohibuerit, Defendit autem Deus omnes sincere sperantes in se: liberat eos de laqueo venantium, & à verbo aspiro, à timore nocturno, à sagitta volante in die, ab incurso & dæmonio meridiano, & tribuit virtutem, super aspidem & basiliscum ambulandi, & conculcandi leonem, & draconem, f hoc est superandi omnem vim, & effugiendi omnes insidias principum tenebrarum.

Dico igitur primo. Deo permittente quod in seqq. etiam præsuppono) fœderatus dæmonis inferioris possit nocere dæmonis superioris fœderato, non virtute sua, sed accepta licentia vi: quia dæmon ille superior non potest resistere diuinae voluntati. Alioquin, si Deus sinat eos agere iuxta legem ordinariam, duntaxat possunt fœderati dæmonis supe-

b. Mat. 1.
v. 31.
63. Re. 11.
v. 22.
d. Iob. 1.
v. 12.
2. v. 6.
e. Iob. 4.
v. 34.

f. p. 30. 7.
p. 613.